

GIACOMO MAZZARIOL VELJENI, SUPER- SANKARI

IMPROMPTU
Kustannus

Veljeni, supersankari

Kiitokset Seijalle

Giacomo Mazzariol

Veljeni, supersankari

Suomentanut Osmo Korhonen

IMPROMPTU KUSTANNUS
Helsinki

Tämän kirjan suomentamiseen on saatu tukea
WSOY:n kirjallisuussäätiöltä.

Impromptu Kustannus
www.impromptu.fi

Suomentanut Osmo Korhonen
Italiankielinen alkuteos *Mio fratello rincorre i dinosauri*
Copyright © 2016 Giacomo Mazzariol
First published in Italy by Giulio Einaudi editore s.p.a.,
Torino, 2016.

Kannen suunnittelu Kai Rentola

Kustantaja: Impromptu Kustannus, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Book on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-69071-3-0 (sid.)
ISBN 978-952-69071-4-7 (EPUB)
ISBN 978-952-69071-5-4 (mp3)

Veljeni, supersankari

Omistettu siskoilleni Chiaralle ja Alicelle
sekä Giovannille, supersankarilleni

Jokainen on nero, mutta jos tuomitset kalan
sen kiipeilytaitojen vuoksi, se tuntee koko elä-
mänsä itsensä tyhmäksi.

ALBERT EINSTEIN

To see a world in a grain of Sand
And a Heaven in a Wild Flower
Hold Infinity in the palm of your hand
And Eternity in an hour

WILLIAM BLAKE, Auguries of Innocence

SISÄLLYS

Ilmoitus 13

Satakahdeksankymmentä pehmolelua 32

Kaikki supersankarit tekevät kuperkeikkoja 49

Marat'n kuolema 69

Kaikkihan me ollaan lentokaloja 89

Tyrannosaurus, valitsen sinut 108

Little John 123

Spack Frush Snap 149

Isäni on päiväkodin hallintopäällikkö 166

Kuusi on yhtä suuri kuin kuusi 184

Jos sanon lyhyesti, tämä kirja kertoo Giovannista.

Tämä kirja kertoo Giovannista, joka on jäätelöostoksilla:

- Tötterö vai pikari?
- Tötterö! Giovanni vastaa.
- Mutta jos sä otat tötterön, sä et syö sitä.
- Mitä sitten! En mä pikariakaan syö!

Kolmetoistavuotiaan Giovannin hymy on leveä, leveämpi kuin hänen suuret silmälasinsa. Giovanni saattaa pihistää laitapuolen kulkijalta lakin ja pötkiä sitten pakosalle. Giovanni rakastaa yli kaiken dinosauruksia ja punaista väriä. Palatesaan tyttökaverinsa kanssa elokuvista kotiin Giovanni saattaa ilmoittaa:

- Olen mennyt naimisiin.

Torilla Giovanni alkaa tanssia katusoittajan tahtiin, ja ohikulkijat liittyvät yksi toisensa jälkeen mukaan. Giovanni pistää pystyyn toritanssit!

Giovannin aikakäsitys on yhtä kuin kaksikymmentä minuuttia, ei koskaan sen enempää: jos isä jää lomalle kuukaudeksi, Giovannin mielestä isä on lomalla kaksikymmentä minuuttia.

Vaikka Giovanni osaa myös ärsyttää ja uuvuttaa, hän käy joka päivä hakemassa puutarhasta kukan siskoilleen. Ja jos on talvi, eikä hän löydä yhtään kukkaa, hän tuo siskoille kuivia puunlehtiä.

Giovanni on minun pikkuveljeni. Tämä kirja kertoo myös minusta. Minä olen kahdeksantoista. Nimeni on Giacomo.

Ihan ensimmäiseksi aion kertoa teille mitä tapahtui parkkipaikalla, sillä juuri siellä koko tämä tarina alkoi. Tyhjällä parkkipaikalla, monet parkkipaikathan ovat sunnuntai-iltapäiväisin tyhjiä. En muista mistä olimme tulossa, ehkä mummin luota, mutta muistan millainen olo minulla oli: olin tyytyväisen unelias ja vatsani oli täynnä. Äiti ja isä istuivat etupenkillä, minä, Alice ja Chiara takapenkillä. Aurinko leikitteli puiden latvoissa, ja minä katsoin auton ikkunasta ulos, tai ainakin yritin katsoa. Automme nimittäin, tummanpunainen Passat, johon olivat jättäneet jälkensä niin likaiset saappaat kuin jäätelöt ja limutkin ja jolla oli kuskattu laukkuja, lastenrattaita ja miljoonia kauppakasseja, oli niin lokainen, että sen ikkunoiden läpi oli lähes mahdotonta nähdä mitään. Maailma tummanpunaisen Passatin ulkopuolella oli melkeinpä kuviteltava itse mielessään; se oli vähän kuin unta, niin kuin se puoliuninen tila juuri ennen heräämistä kun aamu sarastaa. Ja se oli minusta oikein mukava olotila.

Olin viisivuotias. Chiara oli seitsemän. Alice kaksi.

Olimme tulossa mummin luota, kuten kerroin, tai jostakin, ja kaikki näytti siltä että tämäkin sunnuntai päättyisi kuten aikaisemmatkin – ensin suihkuun ja sitten sohvalle piirrettyjä katsomaan –, kun isä erään tehtaan parkkipaikan kohdalla käänsi äkkiä rattia samalla tavalla kuin elokuvissa tehdään kun yritetään välttää törmäystä, ja hurautti auton sinne parkkipaikalle. Auto ylitti töyssyn, ja me hypähdimme ilmaan. Äiti

puristi oven kädensijaa ja katsoi alta kulmain isään. Odotin että äiti sanoisi jotain, esimerkiksi jotain sellaista kuin: ”Mikä pahus sinua riivaa, Davide?” Mutta sen sijaan hän vain hymyili ja sopersi:

– Oltaisiinhan me voitu ajaa kotiinkin asti...

Isä oli kuin mitään outoa ei olisi tapahtunut.

– Mikä nyt tuli? Chiara kysyi.

– Mitä tapahtuu? minä kysyin.

– ... ? Alicen silmät olivat kysyvän ymmyrkäisinä.

Äiti huoahhti oudosti, muttei sanonut mitään. Ei myöskään isä.

Kiersimme parkkipaikalla ympyrää kuin paikkaa etsien, vaikka niitä oli vapaana varmaan jotakuinkin kaksi ja puoli tuhatta. Vain yksi vanha pakettiauto näkyi aukiolla, sen kauimmaisella reunalla puiden alla, ja kaksi kissaa istui sen konepellillä. Parkkipaikan kiertely päättyi siihen, kun isä näytti valitsevan yhden tietyn pysäköintiruudun. Isä varmasti huomasi siinä jotain erityistä, koska hän teki nopean ohjausliikkeen, jarrutti ja pysäytti auton tarkasti juuri siihen ruutuun. Hän sammutti auton moottorin ja ruuvasi sivuikkunan auki. Seurasi salaperäisyyttä henkivä hiljainen hetki, ja auton sisään tunkeutui sammalen tuoksu. Toinen pakettiauton kiskoista avasi toisen silmänsä, haukotteli ja jäi varuilleen.

– Miksi me pysähdyttiin...? Chiara kysyi, loi sitten inhoa huokuvan katseen ympärilleen ja lisäsi: – ... tänne?

– Menikö auto rikki? minä kysyin.

– ... ? Alicen silmät olivat kysyvän ymmyrkäisinä.

Vanhemmat huokaisivat ja katsoivat toisiinsa tavalla jota en osannut tulkita; heidän välillään kulki jokin aivan erityinen energia; se oli minusta kuin häikäisevien konfettien säihkettä.

Chiara kurottautui eteenpäin silmät pyöreinä kuin kirsikat:

– Mitä nyt?

Korppi laskeutui parkkipaikan laatoitukselle. Isä tutkaili sitä, irrotti turvavyön ja vääntäytyi taaksepäin meitä kohti niin että hänen kylkensä osui auton rattiin. Äitikin irrotti vyönsä ja irvisti. Minä pidätin hengitystäni. Tarkkailin heitä enkä ymmärtänyt mistä oli kysymys. Salaa hieman huolestuin: mitä tämä kaikki outous oikein merkitsee?

– Kerro sinä, Katia, isä sanoi.

Äidin suu avautui, mutta sanaakaan ei tullut suusta ulos.

Isä rohkaisi äitiä nyökkäämällä.

Sitten äiti huokaisi ja sanoi:

– Tilanne on nyt sitten kaksi–kaksi.

Isä kohdisti katseensa minuun: ”Ymmärsitkö?” hän ilmaisi katseellaan. ”Me teimme sen!”

Tuijotin vuoroin isää, vuoroin äitiä. Ajattelin: Mitä ihmettä he oikein tarkoittavat?

Sitten äiti laittoi käden vatsalleen ja isä ojensi oman kätensä äidin käden päälle. Samassa Chiara peitti suunsa käsillään ja kiljaisi: – Ei ole todellista!

– Mikä ei ole? minä kysyin ja olin yhä huolestuneempi siitä etten tajunnut yhtään, mistä oli kysymys. – Mikä ei ole todellista?

– Ollaanko me raskaina? Chiara huusi, nosti kätensä ylös ja hakkasi nyrkkejään auton sisäkattoon.

– No, teknisesti ottaen, isä sanoi, – ainoa joka meistä on raskaana, on äiti.

Nyrpistin nenääni ja ajattelin: ”Ollaanko me raskaina?” Ei... Mutta hetkinen... Hyvänen aika! Pääni päällä syttyi lamppu. Ajatus hyöri ja pyöri päässäni kuin skeittilauta, joka viuhui alamäkeen, nosti ilmaan pölyä ja puiden lehtiä ja pompahti katukiveä vasten, ja: *kaksi–kaksi* äiti oli sanonut, *kaksi–kaksi*. Raskaana. Lapsi. *Veli*. Kaksi poikaa. Kaksi tyttöä. *Kaksi–kaksi*.

– Kaksi–kaksi? ulvoin. – Kaksi–kaksi?

Avasin oven, astuin ulos autosta, syöksyin polviasentoon maahan ja nostin nyrkkini ilmaan kuin olisin juuri tehnyt

saksipotkumaalin. Hypähdin takaisin seisaalleni ja pyörin paikallani. Kiersin auton ympäri, juoksin kuin hullu ja päästyäni isän kohdalle yritin työntyä auton ikkunasta sisään, mutta koska en ollut tarpeeksi pitkä, onnistuin vain vetämään isää korvasta niin lujaa että hetken pelkäsin satuttaneeni häntä. Pujahdin takaisin autoon omalle paikalleni ja vedin oven kiinni. Ilonpurkauksessani en pystynyt kunnolla hengittämään. Kysyin läähättäen: – Saanko minä pikkuveljen? Saanko minä siis todellakin pikkuveljen? Milloin se syntyy? Mikä sen nimi on? Missä se nukkuu? Voidaanko me jo nyt ilmoittaa se korisseuraan?

Mutta kukaan ei kuunnellut minua, sillä Chiara oli heittäytynyt vaihdekepin päälle halaamaan äitiä, Alice hakkasi käsiään yhteen ja isä oli irtoamassa jonkinlaiseen tanssintapaaseen, eli pienenpieneen hartioden keinutteluun. Jos olisimme panneet tuolla hetkellä automme kiinni sähkötolppaan, niin sen positiivinen energia olisi kirkastanut valollaan koko maapallon.

– Eli siis... onko se siis poika, huusin. Yritin saada ääneni kuuluviin.

– Poika, kyllä on, isä myönsi.

– Ootteko ihan varmoja?

– Ollaan.

Chiara oli tosi onnellinen, kyllä vain. Alicekin oli, totta kai. Mutta minä olin *aivan takuulla* koko porukan onnellisin. Nyt olisi alkamassa todella uusi aikakausi, uusi maailmanjärjestys: minä ja isä emme enää olisi vähemmistössä. Se oli ... *aivan jättiläismäisen* suuri asia. Kolme miespuolista perheenjäsentä kolmea naispuolista perheenjäsentä vastaan. *Oikeus ja kohtuus*. Ei enää epätasaisia äänestyksiä siitä, kenellä on oikeus hallita kaukosäädintä, ei enää iänikuisiin neuvotteluihin hukattuja hetkiä. Nyt loppuisivat helpot voitot silloin kun päätetään, minne päin meren rantaa mennään tai mitä syödään.

VELJENI, SUPERSANKARI

Jos sanon lyhyesti, tämä kirja kertoo Giovannista:

Giovannilla on leveä hymy, leveämpi kuin hänen suuret silmälasinsa. Giovanni saattaa pihistää laitapuolen kulkijalta lakin ja pötkiä sitten pakosalle. Giovanni rakastaa yli kaiken dinosauruksia. Palatessaan tyttökaverinsa kanssa elokuvista Giovanni saattaa ilmoittaa: – Olen mennyt naimisiin.

Torilla Giovanni alkaa tanssia katusoittajan tahtiin, ja ohikulkijat liittyvät yksi toisensa jälkeen mukaan. Giovanni pistää pystyyn toritanssit!

Giovannin aikakäsitys on yhtä kuin kaksikymmentä minuuttia, ei koskaan sen enempää: jos isä jää lomalle kuukaudeksi, Giovannin mielestä isä on lomalla kaksikymmentä minuuttia.

Mutta. Giovanni osaa myös ärsyttää ja uuvuttaa.

Giovanni on minun pikkuveljeni. Tämä kirja kertoo myös minusta. Minä olen kahdeksantoista. Nimeni on Giacomo.

Veljeni, supersankari on koskettava ja inhimillinen, tosielämään perustuva kertomus pikkuveljestä ja siitä, miten isovelji kokee uuden ja erilaisen perheenjäsenen ja miten hän veljen kasvaessa oppii elämästä ja itsestään paljon uutta. Kirjan aihepiiri – ihmisten erilaisuus, suvaitsevaisuus, toisen huomioon ottaminen sekä kasvu ja oppiminen – on aina ajankohtainen ja tärkeä, tämän päivän maailmassa ehkä erityisesti. Tarina on liikuttava, mutta myös hauska ja ajatuksia herättävä.

Päälllys ja kannen suunnittelu: Kai Rentola

Kannen kuvat © CRUZ LAB

Impromptu on vuonna 2017 perustettu helsinkiläinen pienkustantamo, joka julkaisee italialaista ja ranskalaista kirjallisuutta suomeksi.

www.impromptu.fi

ISBN 978-952-69071-3-0

